

SPACING / RAZMICANJE

naming IT war imenovati TO rato

UČITELJ NEZNALICA I NJEGOVI KOMITETI, BILTEN BR. 6 NOVEMBAR 2011.

PARTICIPACIJA?

Nao Treister

Rat je naziv kompleksnog i višešlojnog skupa iskustava. To je događaj *par excellence*, jer propituje konvencionalne granice između javnog i privatnog i razotkriva isprepletene odnose između države, društva i individua. On otkriva načine na koje je svaka osoba javna i politička, počeši od uticaja koji je na nju/njega imala njegovo/jenoj neposredno i šire okruženje prilikom donošenja odluke o odlasku u rat, preko narušavanja privatnosti koje se dešava postajanjem vojnikom, oružjem države, sve do diskrepancije prilikom povratka u „normalan“ život. Rat čini očiglednim da govori, u svim svojim različitim formama – izjava, iskaz, pisanje, itd – praksa jednako efektna kao što je to ispaljivanje metka. U ratovima koji su „dobjeni“, ideologija, kao i materijalna i simbolička gratifikacija, ono je što

drži i individualnu i državnu strukturu; međutim, kada je rat izgubljen, sama pluralna struktura ideologije je razotkrivena i raspada se. Upravo se tada raspuci, na primer, između proklamovane ideologije i prakse i između privatnog i javnog, ponovo pokreću, zarad opravdanja neuspeha i stabilizacije sistema. Na taj način, u slučaju ratnih veteranata ratova devedesetih, naziv „veterani“, koji nije srpskog porekla, i zvanična srpska pozicija da rata nije bilo, već „oružani sukob“ ili „vojnih vežbi“ – prave značajnu razliku. Nomenklatura odvaja veterane od „legitimnih boraca“ – boraca i tradicije Jugoslavenske narodne armije koja je nastavila slavu partizana – ukazujući na to da učesnici u ovim ratovima nisu predstavnici naroda, već individue koje su se borile „za svoj grob“. Očigledno, ovi veterani nisu delali u ime države već u ime diktatora pogrešne ideologije koji ih je izmanipulisao; stoga, za njih

nema mesta u jugoslovenskoj ili srpskoj istoriji, niti u današnjoj javnoj sferi i oni moraju sami nositi posledice, ako ne kažnu, onda zbog svoje loše sreće. U situaciji u kojoj država-de-politizuje rat, nemajući „zvanični“ narativ o njemu, „konzensualnu“ istoriju, ona njihovo učešće u ratu predstavlja kao privatni poduhvat, što čini da svako ratno iskustvo postane više javno i političko, zato što je to jedino svedočanstvo i dokaz da se rat zaista desio. Stavlajući teret dokazivanja na ramena učesnika rata, primoravajući ih da nose teret sloma ideologije i zahtevajući od njih da se ponašaju i funkcionišu „normalno“, kako privatno tako i u okviru državštva, kada da se nista nije desilo, time što obezvrneđuju njihovo iskustvo i, kroz to, njih same kao ljudi, predstavlja onaj nivo okrutnosti i brutalnosti koji je sa jedne strane stvorio potrebu za formiranjem različitih vrsta udruženja veteranskih organizacija, a sa drugih, vojnika, izbeglica, nestalih i poginulih vo-

jnika i tako dalje, dok je sa druge strane doveo do kolapsa društva kao celine u Srbiji.

Kao deo ovog mehanizma, pored imena, stope i atributi – ratni veterani su proglašeni „gubitnicima“ i izgubili su rat, ili „kriminalcima“ koji su prvenstveno isli tamо do ubijaju i pljačkaju. Iz ove perspektive, oni su predstavljeni kao žrtve Miloševićeve manipulacije u prošlosti, a danas su mentalno oštećeni ratom i njegovim posledicama. Oni su, naizgled, pred-moderna, primitivna, opasna zajednica koja bi se mogla reaktivirati u društvenom setingu bilo kad. U svakom slučaju, ratni veterani nisu punopravni građani, oni nemaju prava da ispostavljaju zahteve, a zasigurno nisu kvalifikovani da predstavljaju društvo ili govore u javnosti. Ratne veterane bi trebalo da zbrinu eksperți. Kao žrtve, oni mogu samo da apeluju, uz velikodušnu pomoć privatnih tela i NVO-ova, na režim, za milosrde i dobur volju, do

РЕПУБЛИЧКИ ФОНД ЗА ЦЕНТАРСКО И ИНВАДИЦКО ОСигУРАЊЕ ПОПЛАЋНИСКИ ФОНД ЗА ЦЕНТАРСКО И ИНВАДИЦКО ОСигУРАЊЕ

ФИЛИЈАЛА У НОВОМ САДУ
ДМБ: 05294/2909024
ДЛРНДИ БРОЈ: 08015942192
БРДИ ДОСНИЦА: 37-ДЛ-181-32
ДАТУМ: 25.10.2011.

На основу члана 92. и члана 98. Закона о поплатнику и поплатником осигуривања („Службени гласник РС“ број 24/2003 и 85/2005, 01/10) и члана 45. став 1. Статута Републичког фонда за пензијску и инвалидску осигуравање („Службени гласник РС“ број 31/2008), директор филијале записује:

ЗАКЉУЧАК

Службени гласник РС број 06.02.1949. године из Новог Сада, за првостепене поштеве става о уплати уплате у срдечним датумима, подписано је датумом 20.06.2011. године, као именити:

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Целокупне за првостепене ставке по основу уплати у организацијама, подизавајућим, датујућим и реализујућим послуге, датумом од 30.06.2011. године, да је у складу са законом о осигуравању пензија, инвалидовања и уплате кореја јединице установе којим је уплатио у уплати у организацијама:

да је напоменут датум 05.10.2011. године датстван и даље засекајује

споменуту датуму и потписују.

Када поступају свеше датуми, датумом који је уплатио у уплати у организацијама, јединица установе ставља на споменик у складу са чланом 177. Закона о осигуравању пензија (Сл. Гласник РС 33/97, 31/2001.) а у нови у члану 58. став 2. Записује, напоменују да у датујућем:

ПРОУДА С ПРАВНОМ СРЕДСТВУ

Преоставка мора да изједићи председник жупе Републичког фонда за пензијску и инвалидску осигуравање – Поплатнику покретника фонда у Новом Саду у року од 15 дана на дана почиње једногодишњом.

Жупи се подсећају пријави о већ датима исплатама или исплатама које су изједићене

погрешно примијењене:

1. Кодар Јуријану из Новог Сада узима Стварај и линекс број 17.
2. Сопственујују.

Број: поплатник

Саша Јуријан

25.06.2011.

one mere, naravno, koja će društvo držati primirem, a sistem stabilnim. Uzimajući u obzir trenutnu situaciju na Kosovu, predstavljanje veteranata kao opasnog reakcionarnog elementa dozvoljava terminima poput „paramilitarni“ i „etični Srbi“ da se još jednom čuju u javnosti – unapred ostolabuđajući vladu od odgovornosti za ono što se dešava tamo. Vlada, u pokušaju da opriora samopoznavanje ratnih veteranata, izabrala je nekoliko udruženja da predstavljaju (sve) veterane. Rukovodstva ovih udruženja direktno su povezana sa političkim strankama ili su im makar lojalna. Oni okupiraju prostor u javnoj sferi koji je namenjen veteranima, kako bi se svaki glas koji odudara od improvizovanih reči koja održavaju status quo – svaki glas koji zahteva da se Imenuje TO rat – utučkao.

Kojim jezikom može biti objavljen raspad ideologije, raspad nadе i budućnosti u organizovanom, bezbednom svetu – ta svakodnevna istaska kroz koju svaka osoba doživljjava sopstveni raspad na mnoštvo? Ne jezikom Traume (Velikog Drugog) u ratu ili detinjstvu, na koju je alocirana kontinuirana serija raspeca kako bi se sačuvala integritet subjekta i funkcionalnost osobe, već jezikom svakodневних sopstvenih malih raspada/raspeca identiteta. Velika Istina o Ratu/Ratovima jeste da nema Istine; ako želimo da otkrijemo Istinu o tome – kako je raspad Jugoslavije počeo i ko je započeo rat, moramo se osvrnuti na kompleksne procese koji su poteli sedamdeset, šezdeset godina, možda čak i prilikom uspostavljanja Jugoslavije. Moramo se osvrnuti na društveno-ekonomskе, političke i kulturne procese koji su izgradili Jugoslaviju i doveli do njenog raspada; jedno je sigurno – to

nije bila isključivo odgovornost jedne grupe ljudi čiji je jedini zajednički imenitelj njihovo učešće u Ratu. Koliko je kompleksno iskustvo rata na novu društva, toliko je kompleksno i na novu pojedinačne osobe. Ne postoji jedan set iskustava koji možemo nazvati ratom, iskustvo rata je zbirajuće i kontradiktorno po sebi, puno rupa, nerazumevana i dezinformacija. Na učesnicima rata je da odaberu stvaranje nove ideologije koja će „postaviti stvari u novi red“ (kojih ima mnogo – socijalizam, očuvanje mira, konflikt-menadžment, neoliberalizam, itd.) Ili da, poput Benjaminovog Andela, Istorije, užasnuti posmatraju proces kontinuiranog gomiljanja ruševina, kao moment gde jezik nastaje.

PITAM SE

Ljudevit Kolar

Da li se zaista dogodilo, ili je samo moja sumnja mala osmislica. Jesam li zaista tamo bio, ili možda samo, eto tako umišljam...

Imao sam neki život s kojim sam manje više bio zadovoljan... Naravno; da ljudskom bitu je u prirodi da želi korak dalje i stepenicu više... Ali sam imao život koji je bio uređen i imao je neki smisao...

Onda su došle devedeset, Krenuli su mitini dlijem Vojvodine; nazivano: spontano događanje narođađa... Prirodom posla angažovan sam sa svojim drugovima...

Nisam bio oduševljen svimve, ali sam se nekako u sebi nadao-priželjkivao,

da neće potrajati dugo...

Te godine sam još letovao, po običaju na Jadranu u Hrvatskoj...

Na Mjetu, u trafići je radio momak, kome su se manje više podsmevali, na račun toga što je trafičku iškito simbolima HDZ-a...

Ali lično prema meni je bio i izuzetno korekstan, pomogao mi je u okviru svojih mogućnosti, da letovanje mi bude ugodnije...

I još uvek nisam mogao poveravati, da to može da pada ne zlo, još manje na veliko zlo....

Te godine sam sa čerkom za Katolički Božić bio u Zagrebu, na nekom dečijem, još uvek Jugoslovenskom takmičenju dece...

U večernjem časovima šetali smo Trešnjevkom u Zagrebu....

Nisam primjećivao, niti naslučivao zlo, posebno da je tako blizu... a kamoli da sam pomislio da će me neko uzneniravati, a ne dirati, zato što sam ili što nisam....

U januaru deveđesetprve sam preko Slovenske turističke agencije, išao na zimovanje u Avoriaz u Francuskoj...

Vecina turista u grupi su bili Hrvati, nešto Slovenaca porodica iz Bosne i mi....

Bilo je nekih polemika oko događanja. Spominjao se HDZ i SPS... ali ne uz neku euroforiju... ili...

Još uvek nisam imao neko predosećanje velikog zla koje je bilo na pragu...

Za Prvi maj sam bio dežuran... Bili smo u bašti i proslavljali... Od Komisija se čulo; Kako je u Vukovaru došlo da sukoba i da ima poginulih

Ubroz je stigao poziv iz SUP-a, Da se treba ići na Sudsku medicinu Radni identifikacije žrtve ...

Tamo sam saznao da je iz Vukovara... Jedan od poginulih...

I lavina je krenula....

sada već više nisam želeo; da povjerujem... Priješkivao sam, potajno se nadao da će sve te nekako proći bez katastrofe....

Nažalost, moja priježkivanja su ostala samo priježkivanja...

Duh je pušten iz Pandorine kutije... Zlo je krenulo Poput lavine....

U početku svaki drugi treći dan poneka žrtva

pa sve češće i češće pa dve, pa čak i tri žrtve na dan su donesene radi identifikacije...

Da bi jednog vikenada, kakav vikend?!... doneseno preko dvadesetak žrtava...

Na RTS-u se pojavila neproverena vest:

da je masakrirano nekoliko desetina dece....

Na osnovu te neproverene vesti koja je sutradan demantovana, Ekipa koju je formirao Viši vojni sud i VMA već bila na putu za Vukovar naravno i ja tu između trideset stručnjaka raznih profila za identifikaciju žrtava....

Naravno, dece nige: i nakon tri dana večanja štaba; smišljeno je i odlučeno da kada je vek ekipa tu iskoristiti u cilju identifikacije svih žrtava koji su bili skupljeni na nekoliko lokacija...

Sve je krenulo 17. novembra... i potrajalo do kraja decembra kada je zima toliko bila jak a stegla da se nisu mogla vršiti otkopavanja... zakopanih žrtava na raznim lokacijama....

Po povratku, pristupilo se proceduri izrade dokumentacije

Još jedanput se prolazio ceo put...

Možda sada i na neki teži način....

Ubroz po povratku, Na proslavi 13. maja, dana bezbednosti na slavlju od infarkta umire jedan od saradnika iz Vukovara.

Nekom intuicijom vođeni svi skupi koji smo bili u Vukovaru Predajemo nadležnim službama, vojne knjižice

da nam upišu, vreme provedeno u Vukovaru....

Ukazuje se mogućnost odlaska u penziju na osnovu Zakona...

Psihički iscrpljeni, neki od kolega, s kojima smo bili u Vukovaru pokušavali „pobeti“ od okruženja, koje podseća i asocira na profeno...

Prilikom odlaska: traže vojne knjižice, sa upisanim vremenom boravka u zoni ratnih dejstava u Vukovaru...

Odgovor je: da knjižica nema; nestale su...

U septembru još jedan od kolega s kojim smo bili skupa, umire od infarkta... Ja ne privatnam saznanje da postoji mogućnost penzionisanja...

Još uvek se povidim, sa nekom mišlju, da neće potrajati baš tako dugo...

Nažalost;

Ovom prilikom, moje predosećanje je ili zatajilo ili jednostavno nisam želeo, mogao da ga privratim...

Potrajalo je još godinama... Da bi pritisak u meni Koji više ni alkohol nije mogao da potpisne kulminirao pucanjem i ... Završio sam u bolnici... Totalno rasturen psihički...

Nakon neke delimične stabilizacije

Sam bio prisiljen
Da prihvatom gorku istinu
Da takav sam jedino i samo za penziju...

Penzionisan sam kao invalid rada!!!!
Sa dijagnozom: PTSP in the...

Invalid rada i takva dijagnoza... jedno s drugim...?!

Po preporuci kućnog prijatelja i druga iz gimnazije
krenuo sam u pokušaj ostvarivanja nekih prava iz invalidskog i zdravstvenog osiguranja; koje mi nesporno pripadaju...

Prvostepena komisija mi je priznala status; da bi drugostepena komisija odbacila zbog nedostatka dokumenta; vojne knjižice sa upisanim periodom boravka u zoni ratnih dejstava u Vukovaru...

Tu počinje moja Odiseja...

Da bih to ostvario, obratio sam se

SUP-u
da izda potvrdu
o vremenu provedenom u zoni ratnih dejstava.

Dobijam nakon silnih urgiranja na svim nivoima odgovor:
Da ne postoji evidencija o mom boravku u zoni ratnih dejstava
pa samim tim ni za desetak drugara sa posla sa kojim smo bili skupa...

Nakon toga se obraćam Arhivi vojske, poštu u međuvremenu
Vojni sudovi prešli u nadležnost civilnih sudova...

Dobijam i od njih napismeno
da u Vojnoj arhivi nisu pronašli takav dokument...
pa samim tim ne postoji dokument da je statotnik tada vrhunskih stručnjaka poslato u Vukovar
na osnovu jedne neproverene vesti koja je potekla od jednog seoskog fotograf...

U međuvremenu, pribavljam izjave - svedočenja

Ljudi koji su me uputili u Vukovar, i koji su bili na čelu ekipa...

Ljudi koji imaju kredibilitet i tada i sada...
Kao visni stručnjaci u prvom redu... A i kao ljudi su uspeli sačuvati svoj ugled i kredibilitet...

U međuvremenu se upisivanje vremena provedenog u zoni ratnih dejstava u duplom iznosu prenosi na PIOR.

Obrazac koji postoji u PIOR-u popunjavam i uz priložene overene izjave svedoka; snimljene izjave jednog od čelnih ljudi i fotografija iz Vukovara podnosim zahtev....

Ponovo stiže zahtev sada od PIOR-a da dostavim vojnu knjižicu... Naravno nešto što nemam ne mogu ni dostaviti...

Dobijam zaključak PIOR-a, da je zahtev odbijen, jer nišam dostavio vojnu knjižicu....

Postoji mogućnost žalbe što naravno

neću propustiti

Naravno, koliko god da nisam htio, želeo poveravati da se ovako nešto poput Vukovara i svega posle Vukovara neće desi, sada iznuren, razočaran.... sve manje verujem... da će životu uspeti da dokazem papirloški da sam bio u zoni ratnih dejstava...

Čitao sam neke od nacrtu Zakona o borcima-veteranima... Osnov za sticanje statusa borca-veterana je vojna knjižica... sa upisanim periodom provedenim u zoni ratnih dejstava...

Na osnovu iznesenog svako može da donese svoj zaključak....

Nakon ovakvog iskustva često sam sa sobom raspravljam; Možda to u Vukovaru nije bilo.. I možda ja tamo i nišam bio, Samo.....

saradnici:

donatori i partneri:

Srpski ratni veterani
Odborni Filozofski
Odborni Filološki

Izdavač: Učitelj neznanica i njegovi komiteti
Producent: Centar za kulturnu dekontaminaciju
I Izvršni urednik, dizajn i prelom: Matija Medenica |
Štampa: Fotokopirница „Student“